

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMÍES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S'envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

ESPIRITISME.

Es botons comensavan à fé una competència massa descarada à n'el Dimòni; y còm ja no hey havia botó que no volgués tení sa séua ánima, de mòdo que casi no li quedavan ànimes per éll, va essè precis fé botons de baña, qu'es gènero que còm més abunda, més señal dona de que ses ànimes van allòura. Tot té, emperò, ses séues dificultats: amb s'aplicació de ses bañes en es botons, quedàren tantes ànimes sense empleo còm si hagués entrat un ministèri nou; y ventsè precisades à cercá un altra *vivendo*, se refugiaren dins es canons d'artilleria: de llavò ensá es canons ténen ánima, y el señó Krupp ocupa molt justament, dins sa mitología des sigle XIX, es lloch que correspon à un des Déus més benefactós des pòble.

D'axò resulta que s'ánima ha arribat à tení un ús, una ocupació, y un paradero tan ordinaris, que nòltros homos ja tenim à ménos mantenirla en es nòstro servici; y hem determinat baratarla amb un'altra còsa que fassa més mudat, y qu'estiga més à s'altura de sa nòstra època. Dexém, ydò, que ses ànimes de poch més ó ménos, muntades à l'antiga seguescan en s'ocupació santa de servá es calsons, ó de repartí metralla, però nòltros modèrns filosòfs, persones il·lustrades que venim à essè, modestia euréra, ets *ataeros* de sa civilisació, regalèm s'ánima en el Dimoni, y armemmos d'un esperit.

Axí quedá convengut y declarat per un congrés de sàbis reunits no ha molts de dies dins un nou *Partenon* situat entre Palma y es Pont d'Inca; y si bé es veritat qu'en aquella fésta de *Minerva* hey hagué qualque *Pericles* que va tení s'atreviment de férmos creure qu'hey ha Déu, y que s'homo (y supòs que també sa dona, encara que no'u digués) té una còsa que li diuen esperit, en camvi no faltàren varios *Tucidides* que, més ben avenguts amb sa magestat des lloch y en ses aficions des concurs, sor-

tissen en defensa des sentit comú y de sa verdadera filosofia, demostrant còm tres y dos son cinch, y amb uns arguments que resistexan tota discussió, aquest parey de frioleres:

1.ª Que no es vè qu'hey haja més ànimes que ses des botons.

2.ª Que ni ánima ni esperit, s'homo no té més qu'una pédra foguéra dins el còs, per mèdi de la qual, y gracies à un còp que li péga de tant en tant es fogué de sa matèria, surt un'espira qu'es sa que produhex es moviments, ses sensacions, es judicis, ses idèes, ses pasions, y tota quanta manifestació, ets aubarcochs d'en temps primé, atribuhian à s'ánima.

3.ª Que la tal ánima no era més que una paparrutxa inventada p'es qui un temps passavan per sàbis, amb s'objècte de porè contestá qualque còsa à n'es qui los preguntavan sobre es mistèri de sa vida.

4.ª Que desde que queda demostrat que sa matèria basta per tot, *hasta* per fé boñs, no necessitam s'ánima per rès y mos podem passá sens'èlla.

5.ª Qu'un vertadé sàbi, un filosòf de qui fa fé, un doctór il·luminat (encara que no sabem si té més de *doctor* que d'*il·luminat* ó vice-versa) un homo dotat de ciència infusa, sense necessitat d'estudis que fan pèdre es cabèys, ni de llibres que fan sòn, ni d'Universitats que no més enseñan lo qu'escruien quatre xarradós, ni de cursos que parexan cambres; sense més principis qu'es des *banquetes*, y sense més eynes qu'un tirapèu y una lena, pòt descubrí, demostrá y declará per pròpia autoritat, que Déu es un'altra invenció ridícula y absurda; qu'una còsa tan petita còm es un ser que no se veu ni *sisquiera* amb microscòpis, no es possible qu'haja creat una còsa tan gròssa còm es el mon, perque no hey ha cap fuy que surta més gran y més gròs que sa mare; y que creure en Déu es una creència innecessaria avuy que ja tenim per còsa evident que'l mon, y es sòl, y ses estrelles, y tot quant forma l'Univers, ha estat fèt bufant y fènt ampolles.

Cada un d'aquests principis funda-

mentals de sa nòva ciència, que desde es santuari august de s'Hostalet d'En Cañelles ha de difundí sa llum, sa veritat y sa redenció per tota s'isla... ¡isla venturosa! de Mallorca, va tení sa séua exacta demostració. Que no hey ha Déu ha d'essè còsa molt certa quant mos ho assegurá baix de sa séua paraula un jove que solament per modèstia degué dí que no sab de rès, que rès ha estudiat, y qu'èll sòls es un obré consagrat tota sa vida à cumplí aquell refran que diu: «Qui es sabaté, que fassa sabates.» Que s'ánima no existeix heu hem de creure per fòrsa, quant un fadrí predilecta de mèstre Hipócrates va fé una declaració importantíssima, una declaració que sobre tot té es mèrit d'essè nòva, que may haviam sentida, y que mos va fé obrí uns uys còm uns salés: mos digué que'n cap de ses séues numeroses autòpsies, havia trobat s'ánima dins es cadáver. D'un metge sabiam que l'havía cercada fènt operacions anatòmicas à vius, y qu'havía renunciat à trobarla quant es séu confés li fé observá qu'hey ha animals à n'es qui no se pòden veure ses bañes encara que siga molt segú qu'en ténen. Però s'investigadó que mos ocupa ha duyt es séu trabay més envant; l'ha cercada fènt anatomies à mòrts, y ni l'ha trobada dins cap, ni ha enconrat es siti ahont estava aposentada. Queda, idò, plenament demostrat que s'ánima es una embusteria, amb tanta més rahó, quant tothòm pogué observá que s'orador de s'Hostalet, méntres axò deya, estava més sèrio que el Pare Bestard.

Tocava ja es séu torn à un'altra veritat no ménos important que ses demunt dites. Negat Déu, y suprimida s'ánima, faltava prová que si s'homo pipelletja lo matex que se monèa, y parla lo matex qu'es llòro, y alena lo matex qu'es mul, es perque es mul, y es llòro, y sa monèa, y s'homo, y tots es demés animals, ténen, com es rellòtjes de butxaca, un esperit. Doná esperit à n'ets homos (y à ses dònnes, que també n'hi havia) reunits à s'Hostalet d'En Cañelles, ja era anarlós per ses séues; que tan il·lustre auditòri no podia descon-

xa que sa glòria y es saborino de sa nòstra època descansan entre dos esperits: s'esperit d'industria y s'esperit de ví. Per fòrsa havia d'essè aplaudida una notícia que si tenia poch d'espíritual, tenia bastant d'espírituosa. Qu'estam venturosament baix de s'impèri d'ets esperits es còsa que no té dupta: à tot li treym s'esperit per emplearlò amb sa nòstra salut y regalo; y desde s'esperit d'enclità amb que mos curam es mal de caxal, fins à n'ets esperits inquietes, amb que curarém, si Déu ho vòl, es mals de sa societat, tots ets esperits están destinats à fè en lo sucesiu sa felicitat de sa rassa humana. Y en veritat, s'invenció de s'esperit es més útil y profitosa que sa de s'ànima. ¿Qu'en teniam, tan matex, de s'ànima? ¿Quin profit en treym de creure que s'ànima des nòstros pares, des nòstros fiys, disfrutava en el Cèl es prèmi de ses séues virtuts en vida, y qu'allá mos reuniriam à ella per tota una eternitat si sabiam imitar-la durant sa nòstra peregrinació per aquest mon? ¿Qu'en treym des consòl de resá per ses ànimes de ses persones més estimades, si tan matex no sabem si heyaurá qui rès per ses nòstres?

Val més que ses ànimes del Purgatori hajan estat suprimides per ses ànimes de pèga, y que inventats ets esperits, puguen posá à ses nòstres órdes tots es des millons de criatures qu'han habitat ántes que nòstros aquesta gábria d'orats que diuen mon. ¿Quina còsa més gran no es, vèrbi gracia, que jò, que som un pòbre dimòni, petit còm una formiga, puga fé vení s'esperit den Napoleon I à fermé quatre jiscos devall sa taula? ¿Quin gust no es per tú, curios lector, porè aficá s'esperit de ta mare dins es còs d'una soméra que cada dematí vén-ga cariñosament à bramá devant es téu portal mentres se déxa trèure un tassó de llét? Desenguenemós: esperits era lo qu'haviam de menesté: sa fè, ses creéncies religioses, es miracles, tot lo que mos venia de *lo alto*, tot axò eran supersticions ridícoles, invencions estrambòtiques, preocupacions impròpies de persones il-lustrades; però axò d'ets esperits ja's altra còsa més sèria, perque los enfoñam dins ses comes de sa taula, y d'allá no los dexam mòure fins que mos han prestat es séus servicis. Esperits, esperits, y no ànimes era lo que necessitavam: féntmos, còm diuen es francesos *esperits forts*, tendrem dònnes esperitades, y quant mos casarem, en lloch d'essè, marit y mullé, dues ànimes dins un còs, serem dos esperits dins una botella; y es dia d'els mòrts, en lloch d'aná en es Cementéri, anirem en es sallé.

Faltava sa demostració experimental de s'existència d'ets esperits, perque després de tres hores de disertá sobre tan profundes filosofies, ja's feya necessari un rato de *saynete*. No faltá, qui, per disimulá tal vòlta se matexa curio-

sidat pueril que picava à casi tots es concurrents, va dí molt formal qu'aquell congrés il-lustrat de filosòfiques llumaneres, no podria doná es séu fallo en tan singular Certámen, si ets apòstols de s'Espiritisme no cumplian prònte sa segona part des séu programa, ó sia s'ofèriment de fé fé quatre habilitats à mitja dotzena d'esperits. Sa proposició va essè ¡ja's de rahó! ben acuhida, y al instant posáren má à l'òbra. Ja teniam *medium*: ja hey havia ses taules apareyades: ja tot estava dispòst. Nòstros, humils espectadós, donam fé de qu'hey vérem tot molt bé: vérem fé contorsions à qualque apòstol; vérem ses convulsions des *medium*, vérem ballá una taula, vérem esclafits de riayes que feyan quatre ignorants incapassos de creure rès, vérem..... no, casi vérem ets esperits: tot hey vérem. Lo únich que no vérem fonch es Comisari de policia ó En Magárras de l'Hospital. Entretant s'impaciència des públich aumentava: cinchentes persones que s'empeñian per poderhó veure de més pròp, produhian un bordell que feya necessaria à n'es President na Bárbara de La Seu en lloch de sa campaneta amb que volia imposá silènci. Tot estava à punt: sòls faltava qu'ets esperits se presentassen; però ¡oh desgracia! quant forem à s'estreña, mos trobárem en qu'ets esperits, amb tant de bogiòt, no se porian sentí; y va essè precis dá per terminada sa sessió, y afluxarmós des *saynete*. Còm no estám en temps de tomátigues, no tenguéran es concurrents ni *sísquiera* es consòl de ferhi un ensiam; però en camvi tenim s'esperansa de que se pròxima sessió anirá més bé, perque aquesta vegada, per poderse sentí, maldament hey haja renou, ets esperits se presentarán amb oreyes.

ALIQUID.

DUPTES.

Aquest mon es un camí
Que quant naxèm comensam;
Que quant morim acabam
Tota la vida ananthí:
Y no se pòt consegú
Ni se conseguirá may
Aturarsè un curt espay,
Perqu'una fòrsa admirable
Mos empeñy sempre incansable
Sens tení gens d'aturay.

¿Ahont còm à desbocats
Mos n'anam sense volè?
¿Ahont deuen dirigirsè.
Ets hòmos tan aviats
Que may estan aturats,
Ni en reposá, ni en dormí,
Y, sempre fént via, axí
Passam jovintut, veyès...?
¿Qui es mistèris ha comprès
De nòstron viure y morí?

¿Nòstron clar enteniment,
Sa nòstra pénsa valenta,
Nòstron còr que's pit calenta
Han de viure eternament?
¿O arribará un moment
Qu'amb el còs tot finirá?
¿Sa tomba tot heu clourá?
¿Rès pús queda qu'un trist viure,
Un pòch de plorá y de riure?
¿Sa mòrt tot so'n ho durá?

¿Y quant un fiy pèrd son pare,
Un amich, son companó,
S'objècte de son amó,
Una desgraciada mare...
Será una còsa rara
Que, en el Cèl sos uys alsant,
Cregan, ben segús estant,
Qu'aquells per qui tant suspiran
Son à un llòch desd'ahont los miran
Sempre patint ò gosant?

¿S'hòmo de bé y es dolent
Recompènsa igual rebrán
Des camí que seguirán
Visquent bé ò malament?
¿P'es vici heyaurá torment
Y prèmi per sa virtut?
¿S'innocent será abatut
Y s'orgullós exaltat?
¿Rebrá es cástich es malvat
Que tant s'ho té merescut?

Un pich desvariànt
Axò à mí me preguntava:
Es fret des dupte gelava
Lo méu còr que bategant
De pò estava tramolant...
Quant me paresqué sentí
Una veu que me va dí:
«Aquests duptes déxa aná...
Creure impòrta y ben obrá...
Ditxós tú si heu fas axí.»

JORDI DES RECÓ.

CONTESTACIÓ À N' EN JORDI DES RECÓ.

¿Duptes dius? ¿Jòrdi estimat!
¿Còm se coneix qu'ets ún jove
Que no ha vist dins cap alcova
De qui's mòr el trist combat!
Si còm jò haguesses estat
Cént pichs presenciant la mòrt,
Amb conhòrt, ò amb desconhòrt,
Cap miqueta duptaries
De que vendrán altres dies
D'horrenda ò gloriosa sòrt.

Haurias vist qualque pare
De familia, plè d'amor,
Que de dexarla es dolor
Duya pintat à sa cara.
Fesomia cruèl y rara
Que son sufriment bé deya...
Més quant sa vista ja hey veyá
Dins l'altra mon, s'alegrava,
Y La Mòrt el me dexava
Amb sa boca que li reya.

També haurias contemplat
Qualque mòrt sense dolós

D' un incrèdul, d' un viciós,
D' un heretge, ò d' un malvat;
Y t' haurias admirat
De veure 'l sempre content
Esperá es fatal moment...
Més quant La Mòrt arribava;
¡Quina cara que posava
Tan faresta y eloquent!

Per tot quant Déu va creá
Dins la tèrra, té sentits
S' hòmo y membres esquisits
Per poderho disfrutá.
S' enteniment, més enllá
Hey veu morades precioses
Y d' altres molt horroroses;
¡Y no ha de porè un dia
Sentí sa pena ò alegríá
D' aquelles creacions hermoses?

¡Qui no sént dins es séu cò
Lo etèrn de son esperit?
¡Qui no veu que es infinit
De la vida es rich tresò?
Lo qu' hey ha, Jòrdi, amb axò
De viure ò morí, sòls es
Qu' ha de mudá de desfrès
S' esperit qu' ara t' anima
Y ha de dú clòsca més prima
O càrrega de més pès.

No duptes més. Per si al cás
Pren sempre es camí milló.
Si saps fé es téu amatló
Papayona en sortirás.
Més si rossegant t' en vas
Dins viñes à xupá rems
Y de filá pèrds es temps
Quant, ja sa caló acabada,
Te matará sa gelada,
Serás de s' estable féms.

Considera qu' es un ví
Ton esperit, y reclòs
Dins sa botella des còs
Está esperant s' aclarí.
Si no vas p' es bòn camí
D' evitá que prenga s' agre,
Duguent lo de llevat magre
Perque torn llampant y clá;
Sa botella en destapá
El tirarán per vinagre.

No hey ha vél. Lo que 'l Creadó
Ha creat no pòt finí
Fins que cumplesca aquell fi
Que li destiná el Seño.
Podrás morí, però no
Torná no rès. S' esperit
Pòt baratá de vestit,
Però sia en manco ò en més
En progrés ò en retrocés
Ha de pará à l' infinit.

PEP D' AUBEÑA.

COSA DE MÚSICA.

—¡Bergant!... ¿perquè no has frit es cervell d' es xòt?

—Ell no en tenia... ¡era músich!

Axò surt de bona tinta: heu contá un dia un mèstre de música.

«*Salve hijos de la armonía*» diu Don Pámfilo à sa zarzuela *Campanone*, quant entra y me tròba ets artistes principals de sa compaña reunits per ensayá s' òpera, à punt de darsè xisclets. Entr' ells may arriban à un *acorde* perfèt: sempre hey ha *desafinacions*. Pareix qu' en tal ram de s' art, ses *disonancis*, que molts de pichs entran à formá part de *bellezas armónicas*, donan naxament à desavenències.

Per fòrsa dèu haverhí d' havè una causa gròssa.

Encara no hem pogut veure que comensasen rinxo, rinxo, y componguen-tho còm milló poguèssen acabasen un poch mes bé que lo comensat. Tot heu hem vist acabá malament ò amb fugues ò amb quatre còps sechs y d' afecte.

Veient que la còsa anava molt à la desbaratada, se son fètes provatures per posarhí remey. Orfeons, concèrts à n' es Circo, Teatro, Llònja; Societats *recreativas* armant seccions musicals y escolles; à cases particulás reunionetes; fins y tot un Conservatòri, que; una de dues, ò sa criatura nasqué migrañosa y amb ranola, ò sa dida duya felèra y llét dolenta, lo cèrt es que s' infant no pogué medrá, y ni untures, ni potingos, ni pedassos de grana p' es cap, ni bolquims de friseta verda, ni pildores de sustancia, ni begudes de tota casta, ni recetes de metge, ni remey de curandero, rès de rès ha servit.... y si s' estiu qui vé s' embolica amb so treure es barramet... aubat segú.

Fins à n' el dia present, poriam tení mitjes esperances que sovinetjant ses temporades d' òpera, sa música agontás borinetjant. Però per ara l' hem fèta còm En Parreta. Perque demunt es gast que dú aqueixa casta de còsa, que s' es posada à un prèu fòra terme, havent entrat còm à mòdo de una locura, tenim que ja s' ha d' afegí à dit gast, es de fé vení músichs de fòra Mallorca; y si son bòn costan carets, y si son dolents còstan més cás, perque tot lo barato es carèstia. Y sa gent d' empresa, trèu contes, y se retura.

Sa capella dona poquet de sí, y lo poch que dona de dèu pichs, nòu, més valdria se gastás en llimosnes p' es pòbres, ò en figures seques p' ets atlots de s' Escòla; que no pagant à músichs renoués que tant los és pegá à n' es may còm à s' encruya, y dins la casa d' el Seño, s' hi están còm si se trobàssen à sa Plassa d' es Tancats...

També sentirem contá un dia, que quant es músichs entravan à una Iglesia à pendre part à sa fèsta, un, los demaná:

—¿Que será còsa bona aquesta musichada?

—Vòl que li diga... qualsevòl còsa... ¡per lo que pagan!

Aquell qu' havia fèta sa pregunta girá, y entrá à la sacristía, y fént caure

bé sa convèrsa, demaná:

—¿Que pagan molt per aqueixa música?

—Vòl que li diga... pòca còsa... ¡per lo que tòcan!

De quina part hey ha més culpa? D' es qui heu fan mal y no merexan milló *pago*: ò d' es qui no heu pagan à bòn prèu perque heu fassen bé? Axò es un punt mal de distingí, y el dexám à judici d' es nòstros lectors. Es en petit un *problema* tant mal de resòldre còm es que dú maretjats à tots es grans homos pensadós, y à la gent que s' afica à apedassá la còsa pública, referent als mòdos y sistemes de governá ses nacions, si ha d' essè *amollá* ò *estreña*. Y se tròban per exemple, à Nort-América, rès més ampla y amollat... y matàren es President de sa República: à Russia estrengueren fòrt, y se féran séu, à tròssos, s' Emperadó: à Alemanía estrenquent y amollant, cassaren es pòbre veyet y li esvergaren una perdigonada: à Italia... à España... à France... per totes bandes, y fins y tot à Turquía no ténen hora segura, ni cap provatura que sia anada bé...

Lo matex son es músichs: cap pròva dona resultat: parexan còsa *refractaria* à sa *filosofia positiva transcendental* (¡mirau quin bolich de paraules més hermoses! ¡caurian bé dins qualsevòl alocució y proclama!)

Lo que si es cèrt, y axò no te cap casta de dupta, es que de cada dia sa còsa de música va pitjó, y que qui més hey pòsa més hey pèrd. Y ells, que justament son es qui per separat no pòden rès, rès fan per aplagarsè, y sempre van d' esbartet, es qui fan *sa barca*.

Tothom s' es unit y replegat en societats de tota casta, per fé qualque còsa y goñá quatra doblers. *Banch, Crèdit, Camvi, Carril, Dòks, Vapors, Harinera, Alfombrera, Cortecera, Algodonera*.... y totes ses demés; y s' en farán fins que Déu hey pòs fita... y ja surt à més d' una acció per habitant dins aquesta Ciutat. Es pintós ténen es *Fomento*... y ara, entre uns quants d' ells y uns quants lletraferits, s' *Union de Literatos y Artistas*: ets aficionats à còsa de *Il·lustració, El Ateneo*: altres *La Tertulia*: una *Escuela Mercantil*, amb un bòn grapat de mils de duros, per espipellá lo necessari per arreglá gent que sápia quina má es sa dreta: fins y tot una *Cadèmi* per enseñansa de ball de *boleros* de resultes de lo bé que vá aná tal divertiment s' estiu passat; y s' hivernada, à col·lègis y costures *Pastorells*, ahont la gent si aficava fenthi caramull.... axò també du rumbo de pendre per bé... per ventura ne sortirá una societat titulada *La Pastorella*.

Tothom s' es arreglat, y divertit. Y es músichs, enrocats y espantats còm es blat de l' any tretze, y sense sèbre fé colcadora una trutja dins un solch.

A lo únich qu' han pogut arribá d' un

mòdo fundat demunt *firme*, es estat à s'organizació de sa *Banda Municipal*, vestits de verderòls: ¡allò si que fa mudat!... ¡casi, casi, fa guerrero!!

No mos desanimém: «*avn hay pátria, Veremundo!*»

Encara hey ha esperansa: sa *Banda Municipal* per ventura será sa baula que aguant sa música.

TROMPA D' ORGA.

XEREMIADES.

Hem vist es regalos que'l Rey y la Princesa y es Diputats per Mallorca han enviat per ses fèstes de ses nòves Fires, y vertaderament fan ganes de disputar-los y goñarlos. A Can Aguiló des carré de Sant Nicolau los pòt admirá tothom que vulga.

Anauhi que no vos ne panadireu.

¡Hala! Pagesos, animauvos. Ses *Fires* nòves de Ciutat passen envant y s'acòstan, y es hora de fé es cap viu perque cada vila trèga es partit que puga d'aquestes Fires.

Si jò fós un Batle de fóra, vendria y demanaria à n'es Batle de Ciutat que me concedís ò llogás una plassa per conta de la vila; y allà se'naria trasts, y los arrendaria à n'es pagesos perqu'es dies de ses Fires hey venessan tota casta de productes, ja naturals, ja industrials, y de qualsevòl altra classe. Y à n'es centro de sa Plassa hey establiria un *puesto* tancat per sa música y per una ò varies pareyes de joves guapos y ben fèts que vestissen à costum de la vila; y p'es cavallets, cossies, dimònis, águiles, crestes ò lo que tengués que mostrá aquell pòble; y allà es decapvespres d'aquells bullosos dies hey posaria entrada personal (per exemple de mitx real) per totes ses persones que volguesen veure lo d'aquella localitat. També dins aquest *puesto* hey mostraria aquelles còses rares ò de mèrit que puga tení la vila y si no pogués en essè originals, en còpies conformes. Per aquest mèdi los treuria jò es such à ses Fires nòves en benefici des méus governats.

Voldriam qu'aquest pensament no caygués en tèrra.

S'han publicat ja dos programes per ses nòves Fires, un per un'Exposició provincial y s'altra per un Certámen literari y artistich. Més no mos diu cap d'ells quins son es dies determinats per fé ses Fires, encara qu'un des dos assegura que dins es mes d'Agost.

Es hora ja de que s'anuncihi es programa general, perque tothom se puga prepará y fé es séus contes, y que sápigam

es públich si han d'essè en es començament ò à s'acabament des mes.

Esperam que ses Autoridats mos ho dirán prest, per porè ajudá amb totes ses nòstres fórses à sa séua bona realizació.

—¿No m'vares dí que mos veuriam à Cort es divèndres à s'horabaxa?

—Sí. ¿Y què?

—Que no m'esperares.

—¿Qui heu ha dit? Jò hey vatx está dret més de tres hores.

—¡Mentida! Tú no hey estigueres més que dos minuts.

—T'enganas. Quant hey vatx arribá En Figuera se'nava les cinch y un quart y no m'en vatx mòure fins que va se'n les vuyt y mitja.

—No t'crech.

—Jò ténch testimònis que no me dexarán embustero y son es rellotgé de La Sala y es qui dona còrda à n'es rellotgé.

—¿Qu'hey ha rès de nou, Pere Xesch?

—Homo; t'he diré. Avuy en dia no pòt un sortí de ca-séua que no tròpiga totduna cént dimònis que'l téntan, uns per un estil y ets altres per s'altra.

—Es ben cèrt. ¿Y perqu'heu dius?

—Perque axí còm hey ha llochs assegurats de llamps y altres de bombes y altres d'incèndis, ara han assegurat un camí, perque es qui fujan de dimònis y de ses séues tentacions s'hi pugan passetjá segús.

—¿Y còm l'han assegurat? Conte'u qu'axò es còsa curiosa.

—¿Còm? Amb creus. A n'es camí de Ciutat à Algayda n'hi han posades ara més de tres mil sètcentes cinquanta.

—No s'hi arrambará el Dimòni per allà. Ja s'segú.

—Ydò, si axò creus, l'erres. Jò ara'n vénch y hey he trobat es dimòni més gròs de Mallorca.

—Digués ydò que ses creus son falses.

—Avuy en dia tot heu falsifican fins y tot ses creus.

Es qui son aficionats à *Rompe-Cabezas*, en mallorquí *trenca-caps* poren passá per varios carrés de Ciutat però sobre tot p'es carré nou d'Odon Colom que allà n'hi ha un de hò que encara no l'ha sabut descifrá cap Municipal.

Recomanam sa séua solució à n'es que en passen y fujan des fanch mirant en tèrra, y per més acertarló los aconseyam qu'hey vajan sense servellera.

Sa madona de Son Ros

Perqu'un jove que du *rus*

Li va descompondre un *ris*

Va beure un poch d'aygo *rás*.

¡Valga que no li fé *res!*

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Mal d'altri riayes son.*

SEMBLANSES.—1. *En que pela.*
2. *En qu'hey ha Municipals.*
3. *En que cau.*
4. *En que'l passan.*

TRIÀNGUL....—*Marcha-March-Mar-Ma-M.*

PREGUNTES...—1. *A n'es temps.*
2. *A n'es justé que fa es bauls.*
3. *A n'es rellotgé.*
4. *Alená.*

FUGA.....—*Qui fa un pané fa un còco.*

ENDEVINAYA.—*Un didal.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Un Pollo.*

Sis:—*Un Zulu y Metirrotzini.*

Sèt:—*Un Retratista aferradis.*

Y una no més.—*Na Toninayna, à les deù y mitxa y Un Enamorat.*

Mos han remès es siguents versos:

A S'ATLOTA CASADISSA.

Si es *Sardiné* s'es casat
Per axò no tengués pó
Sempre me tendrás à jò
Si es que no n'hajas trobat.
Duch levita, som hermós,
Bromista còm es primé,
Es piano el toch molt bé
Y dobles en duch per dós.
Diguem ara si t'convé
Fé ò no tal casament;
Digamhó perque impacient
Sa respòsta esperaré.

UN POLLO.

Diumenge, sortint de missa,
Es *Sardiné* va lletgi
Sa glòsa que posá aquí
Una *Atlòta casadissa*.
Y à n'axò pòt contestar
Que, si bé ja s'fá sa ròba,
Encara fadri se tròba
Por lo que guste mandar.
Li servesca per avis;
Y si es per axò que plòra,
Ja veu qu'ara encara es hora
D'enganxá es *Festetjadis*.

GEROGLIFICH.

No mesa DC r PA.

J. SEUGITRA.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un hòmo à una trompa?
2. ¿Y ses possessions à n'es Cristianisme?
3. ¿Y Hércules à la Sèu?
4. ¿Y un elefant à qualque músich?

X.

FUGA DE CONSONANTS.

.Y. D .B.R.L C.D. G.T. .N V.L M.L

J. S.

ENDEVINAYA.

Plat sobre plat
Un cavallé anomenat,
Una jaya xeperuda
Y molta de gent menuda
Que passa per un forat.

SEN PERINS.

(*Ses solucions dissapte qui vé si som vius.*)

2 ABRIL DE 1881.

Estampa den Pere J. Gelabert.